

Lovforslag nr. L 63. Fremsat den 5. november 1987 af Aase Olesen (RV), Dagmar Mørk Jensen (RV), Kirsten Lee (RV) og Niels Helveg Petersen (RV)

Forslag

til

Lov om sikring af røgfri miljøer og mærkning af tobaksvarer m.v.

Kapitel 1

Sikring af røgfri miljøer

§ 1. Lovens formål er at sikre røgfri miljøer samt at begrænse tobaksrygningens gener og helbredsskadelige virkninger for såvel aktive som passive rygere.

§ 2. I Folketinget, domstolene og i den offentlige forvaltning er tobaksrygning ikke tilladt i lokaler, som udgør arbejdsstedet for mere end én ansat, samt i fælles opholdslokaler og lignende for de ansatte.

Stk. 2. Tobaksrygning er dog tilladt i de lokaler, der er nævnt i stk. 1, såfremt de ansatte, der har arbejdssted i sådanne lokaler, erklærer sig indforstået hermed, eller såfremt det gennem effektive foranstaltninger sikres, at ingen af de ansatte generes af tobaksrygningen.

Stk. 3. Tobaksrygning er endvidere tilladt i særskilte lokaler, der er direkte bestemt for rygere. I tilfælde, hvor det er overordentlig vanskeligt eller kostbart at indrette særskilte lokaler til tobaksrygning, kan tobaksrygning tillades i særligt markerede områder, såfremt der træffes effektive foranstaltninger til at hindre gener for ikkerygere.

Stk. 4. Den pågældende offentlige arbejdsgiver skal hurtigst muligt efter lovens ikrafttræden etablere de i stk. 3 nævnte rygeområder.

§ 3. Tobaksrygning er ikke tilladt under møder i Folketinget, domstolene og i den

offentlige forvaltning, herunder møder i offentlige råd, nævn og kommissioner, medmindre samtlige mødedeltagere er enige om at tillade tobaksrygning.

§ 4. I Folketinget, domstolene og i den offentlige forvaltning er tobaksrygning ikke tilladt i lokaler, hvortil der er adgang for offentligheden. Det samme gælder ventelokaler hos personer, der i henhold til autorisation eller bevilling driver selvstændig virksomhed inden for sundhedssektoren.

Stk. 2. Tobaksrygning er dog tilladt i særskilte lokaler, der er indrettet for rygere.

§ 5. Tobaksrygning er ikke tilladt på hospitaler, dag- og døgninstitutioner og uddannelsesinstitutioner.

Stk. 2. Tobaksrygning er dog tilladt i særskilte lokaler, der er indrettet for rygere. Patienter på hospitaler m.v., som ikke har mulighed for at benytte særskilte lokaler for rygere, kan få tilladelse til tobaksrygning i øvrige lokaler, såfremt der samtidig træffes foranstaltninger, der kan sikre andre patienter mod ulemper ved tobaksrygningen.

§ 6. Tobaksrygning er ikke tilladt i offentlige transportmidler i fast rutefart inden for landets grænser.

Stk. 2. Tobaksrygning er dog tilladt i offentlige transportmidler, såfremt der er truffet foranstaltninger, der sikrer, at ingen mod sin vilje generes af tobaksrygningen.

§ 7. De myndigheder, under hvis område de pågældende lokaler og transportmidler hører, er ansvarlige for overholdelsen af reglerne i §§ 2-6.

Stk. 2. Det påhviler de myndigheder, der er nævnt i stk. 1, at oplyse om reglerne om tobaksrygning i de pågældende lokaler og transportmidler gennem skiltning og lignende.

Stk. 3. Spørgsmål om overtrædelse af reglerne i dette kapitel kan indbringes for den almindelige klageinstans for den pågældende myndigheds virksomhed i øvrigt.

Kapitel 2

Mærkning m.v. af tobaksvarer

§ 8. Alle tobaksprodukter, der markedsføres i Danmark, skal forsynes med en advarsel, der gør opmærksom på tobaksrygningens helbredsskadelige virkninger.

§ 9. I advarselsteksten på cigaretpakninger skal der være en angivelse af de væsentligste af de sundhedsskadelige stoffer, produktet indeholder, samt i hvilke mængder de er indeholdt i produktet.

Stk. 2. Sundhedsministeren kan fastsætte regler for mærkning af andre tobaksprodukter.

§ 10. Sundhedsministeren fastsætter i samarbejde med Tobaksskaderådet regler om advarsler på tobaksprodukter og i reklamer.

§ 11. Udgifter til indkøb af tobaksvarer kan ikke afholdes over statslige budgetter.

§ 12. Den, der overtræder §§ 8 og 9, straffes med bøde.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af § 9, stk. 2, og § 10, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelserne i forskrifterne.

Stk. 3. For overtrædelser, der begås af aktieselskaber, anpartsselskaber og andelselskaber eller lignende, kan der pålægges selskabet som sådant bødeansvar.

Kapitel 3

Ikrafttrædelse

§ 13. Loven træder i kraft den 1. juli 1988.

§ 14. Loven gælder ikke for Grønland og Færøerne, men kan ved kgl. anordning sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger.

§ 15. Forslag om revision af loven fremsættes for Folketinget senest i folketingsåret 1990-91.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lovforslaget er en genfremsættelse af det forslag om sikring af røgfri miljøer og mærkning af tobaksvarer m.v., som indenrigsministeren fremsatte i folketingsåret 1986-87 (1. samling) i den affattelse, dette lovforslag forelå efter 2. behandling den 26. maj 1987, dog med to tilføjelser samt med enkelte redaktionelle ændringer som følge af oprettelsen af Sundhedsministeriet og Tobaksskaderådet.

Lovforslaget bygger i øvrigt på det af Det Radikale Venstre fremsatte beslutningsforslag om sikring af røgfri miljøer, der vedtoges af Folketinget den 28. maj 1986. Der henvises til Folketingstidende 1986-87 (1. samling), forhandlingerne sp. 5123, 5777, 12621 og 13276 samt tillæg A sp. 3087, og Folketingstidende 1985-86, forhandlingerne sp. 7047, 9384 og 11996 samt tillæg A sp. 4745, tillæg B sp. 1849 og tillæg C sp. 913.

De to tilføjelser til det nævnte lovforslag i den affattelse, det forelå efter 2. behandling er to bestemmelser fra indenrigsministerens oprindelige lovforslag, hvorefter der kan ryges på offentlige arbejdspladser og i offentlige møder, såfremt de tilstedeværende er enige herom. Disse såkaldte »kværlantparagraffer« faldt ud ved afstemningen om ændringsforslagene ved 2. behandling, men det medførte så megen kritik af forslaget som helhed, at SF ved 3. behandling foreslog – og fik vedtaget – at de blev genindført i lovforslaget.

Den efterfølgende debat ved 3. behandling blev imidlertid ført, som om denne ændring ikke var sket eller Tingets medlemmer ikke havde haft tid eller mulighed for at sætte sig ind i lovforslagets indhold.

Forslagsstillerne finder det derfor rimeligt endnu en gang at forsøge at få gennemført røgfri miljøer i den »milde« form, der betyder, at hvor der er enighed om det, kan man fortsat ryge på offentlige arbejdspladser og i møder. Men forslagsstillerne ønsker samtidig at fremhæve, at ændringen tager sigte på arbejds- og mødesituationer med få tilstedeværende, som alle accepterer rygning.

Bestemmelserne bør derimod ikke kunne anvendes i tilbagevendende arbejds- og mødesituationer, hvor man ved, at en eller flere af deltagerne ikke ønsker passiv rygning.

Kun på denne måde kan det hindres, at mennesker, der ikke ønsker at indånde røgfylt luft, betegnes som »kværlanter« eller samarbejdsvanskelige. Det bør endvidere være en selvfølge, at afskedigelser p.g.a. overfølsomhed over for tobaksrøg ikke kan finde sted.

Offentlige møder og arbejde på offentlige arbejdspladser må med andre ord ske på ikkerygerens betingelser i respekt for det frihedsbegreb, der lå til grund for forlagsstillerens oprindelige beslutningsforslag om sikring af røgfri miljøer: »Den personlige frihed er frihed til at gøre alt, der ikke skader andre«.

Siden fremsættelsen af beslutningsforslaget om røgfri miljøer er der sket en markant udvikling i den rigtige retning, både i udlandet og herhjemme. Der henvises til bilaget om de internationale forhold.

I Danmark er det blevet mere almindeligt, at møder og lignende kan afholdes røgfrit. Tilbage er imidlertid de offentlige arbejdspladser, hvor mange fortsat oplever, at det er umuligt at komme igennem med forslag om røgfri miljøer, medmindre der er lovgivet om det. Nærværende lovforslag vedrører alene de offentlige arbejdspladser, men det er indlysende, at også de private arbejdspladser burde gøres røgfri af sundhedsmæssige grunde, og det kan ikke stærkt nok anbefales, at arbejdsmarkedets parter i fællesskab løser denne opgave.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

ad § 1

Da loven er helt ny i sin art i Danmark, ønskes formålet fastslået i lovens § 1.

Tobaksrygningens helbredsskadelige virkninger på såvel rygere som ikkerygere anerkendes nu overalt i verden som en fastslået kendsgerning. Passiv rygning er særlig belastende for de 10 pct. af befolkningen, som er overfølsomme over for

tobaksrøg samt for det ufødte barn, men passiv rygning er tillige årsag til en mindre del af de sygdomme, som især er tobaksbetingede: lungekræft og andre kræftformer, hjerte- og karsygdomme samt luftvejslidelser hos børn og unge.

ad § 2, stk. 1 og 2

Bestemmelserne er identiske med bestemmelserne i det af regeringen den 14. januar 1987 fremsatte forslag om sikring af røgfri miljøer og mærkning af tobaksvarer m.v. (L 162).

Indenrigsministeren havde forsynet bestemmelserne med følgende kommentarer:

»Sigtet med bestemmelsen er at sikre, at ansatte på offentlige arbejdspladser ikke ufrivilligt udsættes for gener ved tobaksrygning. Dette gælder såvel de lokaler, hvor arbejdsfunktionerne udføres, som fælles opholdslokaler og lignende for de ansatte. Bestemmelsen omfatter således kantiner, fælles omklædningsrum, gangarealer, toiletter m.v.

Tobaksrygning er tilladt, såfremt det gennem effektive foranstaltninger sikres, at ingen af de ansatte generes af tobaksrygningen. Sådanne foranstaltninger kan f.eks. bestå i udluftningssystemer, rumopdelinger eller andre særlige bygningsmæssige forhold.«

ad § 2, stk. 3

Bestemmelsen er identisk med det af Socialdemokratiet stillede og af et flertal (ved 2. behandling af L 162) vedtagne ændringsforslag.

Man ønsker med ændringsforslaget at fastholde, at der bør indrettes særskilte lokaler for rygere, men åbner en mulighed for i helt særlige tilfælde at etablere særligt markerede områder under den klare forudsætning, at det sikres, at tobaksrygningen ikke generer ikkerygere.

ad § 2, stk. 4

Bestemmelsen pålægger den pågældende offentlige arbejdsgiver at etablere særskilte rygelokaler af hensyn til de rygere, der er afhængige af tobak. Bestemmelsen var ikke med i regeringens forslag, men vedtoges som ændringsforslag af et flertal ved 2. behandling af L 162.

ad § 3

Bestemmelsen er identisk med L 162, § 2, og »omfatter både eksterne møder og interne møder mellem ansatte i institutioner, møder i folketingsudvalg, kommunale udvalg, sagkyndige udvalg, som er nedsat af en offentlig myndighed etc.«

ad § 4

Bestemmelsen er i overensstemmelse med L 162, § 3, med enkelte redaktionelle ændringer, der sikrer, at al slags virksomhed inden for sundhedssektoren (f.eks. apotekervirksomhed) er omfattet.

ad § 5

Bestemmelsen er identisk med L 162, § 4.

Ved uddannelsesinstitutioner forstås såvel skoler som videregående uddannelsesinstitutioner.

Muligheden for at tillade tobaksrygning for personer, der ikke kan benytte særskilte rygelokaler, gælder både på hospitaler og andre institutioner.

ad § 6

Bestemmelsen er identisk med L 162, § 5.

Bestemmelsen omfatter persontransport med både bus, tog, fly og skib. Persontransport mellem et bestemmelsessted i Danmark og i udlandet er ikke omfattet.

Ved offentlige transportmidler i fast rutefart forstås transportmidler, der er åbne for alle, og som anvendes ved erhvervmæssig personbefordring, der drives enten af en offentlig myndighed eller af private. Hyrevognskørsel og turistkørsel med busser er ikke omfattet af bestemmelsen.

Ved 2. behandling af L 162 faldt et ændringsforslag, der strammede denne bestemmelse, og forslagsstillerne har derfor ikke anset det for realistisk at komme igennem med en strammere formulering. Det må imidlertid slås fast, at rygning på de bageste pladser i f.eks. rutebiler og fly i høj grad er generende for ikkerygere, der sidder i nærheden. Efter forslagsstillerens opfattelse berettiger rejsetiden i danske indenrigsfly ikke til rygning (under 1 time).

ad § 7

Stk. 1 og 2 er identiske med L 162, § 6.

Stk. 3. blev vedtaget som ændringsforslag ved 2. behandling og imødekommer kritikken af lovforslaget for ikke at indeholde nogen form for sanktioner.

Ændringsforslaget blev vedtaget med den grundelse, at det efter de afgivne høringssvar på L 162 må forventes, at visse myndigheder vil være negative over for loven.

Egentlige straffebestemmelser anses det ikke for hensigtsmæssigt at gennemføre, idet det påhviler de pågældende myndigheder og arbejdsgivere, hvorunder de af loven omfattede lokaler og transportmidler hører, at sikre lovens overholdelse. In-

denrigsministeren fremhævede under arbejdet med L 162, at allerede gældende love og bestemmelser var tilstrækkelige til at håndhæve loven.

ad §§ 8, 9 og 10

Bestemmelserne er med enkelte redaktionelle ændringer identiske med de ændringsforslag, der blev vedtaget ved 2. behandling af L 162.

I forhold til regeringens forslag indebærer de en stramning af bestemmelserne vedrørende mærkning af tobaksvarer, idet det ikke er nok at gøre opmærksom på, at tobaksrygning er sundhedsskadelig, og at lade denne oplysning være en standardpåskrift på tobaksprodukter. Såvel tobaksprodukter som reklamer må forsynes med skiftende advarsler, der oplyser om, på hvilken måde tobak er helbredsnedbrydende.

ad § 11

Forbudet mod at afholde udgifter til tobak over statslige budgetter blev vedtaget i form af et ændringsforslag ved 2. behandling af L 162 og er i øvrigt identisk med det af Socialdemokratiet stillede ændringsforslag til finanslovsforslaget 1987.

I betragtning af, at tobak er den alvorligste sygdomsfremkaldende faktor i vort miljø (alene ca. 3.100 lungekræfttilfælde om året), forekommer det urimeligt, at det offentlige tilskynder til rygning.

ad §§ 13 og 15

Ikrafttrædelsesdato 1. juli 1988 er valgt af hensyn til muligheden for at nå at indrette særlige rygelokaler på visse arbejdspladser. Tidspunktet for revision af loven bør være ca. 3 år efter dens ikrafttræden.

Uddrag af Statens Tobaksråds redegørelse til Stortinget (Norge) (uaut. oversættelse)

Internationale forhold

7. april 1987: WHO – Verdenssundhedsorganisationen – erklærer hovedkontoret i Genève, Schweiz, og de seks andre regionskontorer rundt om i verden for røgfrie arbejdspladser. Rygning bliver kun tilladt i særlige, afgrænsede områder.

WHO opfordrer andre lande og byer til at følge eksemplet.

Belgien

Fra 1. september 1987 er der indført rygeforbud i alle offentlige steder med »tag og vægge«: sygehuse, børnehaver, skoler, plejehjem, jernbane- og T-banestationer (perroner udendørs er undtaget forbudet).

Områder, hvor madvarer bliver fremstillet og opbevaret, kollektivtransport, skolebusser og elevatorer omfattes også af forbudet.

Efter en prøvetid på 3 måneder begynder politiet at give bøder for ulovlig rygning. Bødens størrelse vil variere mellem en sum af 280 kr. og 3.200 kr., alt efter lovbruddets karakter.

Der er også indført love, som begrænser rygning i arbejdsmiljøet.

New York State

Staten og byen New York har fremlagt et forslag med ret vidtgående regler, som endnu ikke er gennemført.

Princippet om røgfrit fællesmiljø gælder på arbejdspladser, offentlige steder som banker, skoler, ekspeditionslokaler, venterum, museer og teatre m.v. Det er endvidere forbudt at ryge i hyrevogne.

Restauranter med plads til mindre end 50 gæster kan tillade rygning.

I restauranter med mere end 50 pladser kræver loven op til 70 pct. af pladserne til ikkerygere. Rygning er derimod tilladt i barer. Rygning er endvidere tilladt på hotelværelser og i tobakshandler.

For at gennemføre disse strenge regler opereres med sanktioner i form af bøder fra 250 dollar og 15 dages fængsel.

Resten af USA

Ved udgangen af 1985 havde hele 42 stater love som regulerede rygning på offentlige steder. 17 stater har også love, som begrænser rygning i arbejdsmiljøet.

Reglerne i Los Angeles og San Francisco om arbejdsgivernes pligt til at sørge for røgfrit miljø til deres ansatte indeholder strenge sanktioner: bøder på indtil 500 dollar pr. dag eller fængsel i indtil 6 måneder. Det er i høj grad op til den enkelte, der ønsker røgfrihed, at få reglerne gennemført, og mange har ikke kræfter eller mod til at gøre det. Selv de strenge bestemmelser om røgfri luft i San Francisco har ladet sig gennemføre uden de store praktiske problemer.

Finland

I den finske tobakslov fra 1976 er der i §§ 12 og 13 indsat bestemmelser til sikring af røgfri miljøer. Loven tager først og fremmest sigte på at værne om passagerer på transportmidler, børn i og under den skolepligtige alder, personer, der opholder sig i forvaltningsorganers receptioner, venterum og mødelokaler. Der er også lavet en bestemmelse om, at det ved opslag skal bekendtgøres, i hvilken grad rygning er forbudt.

Finland udøver princippet om, at rygning generelt er forbudt i offentlige lokaler, hvor publikum har fri adgang. I private lokaler anbefales godt adskilte zoner. Kontrolinstans er det lokale helseråd, som videre kan indklage brud på bestemmelserne til påtalemyndigheden. I kommentarerne til den finske tobakslov kan læses følgende:

»Det lokale sundhedsråd skal på eget initiativ eller på grundlag af oplysninger, det har modtaget, kontrollere forbud mod og begrænsning af rygning i sit distrikt. Om nød-

vendigt skal sundhedsrådet informere dem, som disponerer over lokalerne eller betjeningen på offentlige befordringsmidler, eller deres repræsentanter om overtrædelser i deres lokaler eller på deres befordringsmidler.

Enhver, som ryger, skal anmodes om at lade være af den, som disponerer over lokalerne eller befordringsmidlerne, eller dennes repræsentant. Hvis anmodningen ikke følges omgående, kan vedkommende bortvises, medmindre dette viser sig umuligt i øjeblikket. Politiet har pligt til på anmodning at hjælpe med at fjerne personer, der ikke retter sig efter anmodningen.

Den, som er ansvarlig for befordringsmidlet eller lokalerne, kan give besked til klageinstansen om overtrædelse af rygeforbudet. Klageinstansen kan ikke tage forholdsregler, medmindre en sådan besked er modtaget.

I den finske tobakslov er det fastsat, at overtrædelse af rygeforbud straffes med bøder. De finske myndigheder havde i 1986 ikke registreret nogen tilfælde, hvor der havde været gjort brug af denne bestemmelse. Den finske tobakslov indeholder regler om finansiering af disse tiltag. Der er fastsat en særavgift på mindst 0,5 pct. af skatterne på tobak til anvendelse til støtte for en sundhedsorienteret tobakspolitik. Finland brugte i 1985 ca. 12 mio. kr. til forskning, evaluering og sundhedspolitiske projekter/oplysningskampagner.

Island

På Island blev der i 1984 vedtaget en ganske vidtgående tobakslov. Lovens formål er at reducere forbruget af tobak og dermed sundhedsskaderne, som tobak medfører, samt at beskytte folk mod virkningerne af tobaksrygning. Loven indeholder påbud om mærkning af tobakspakker, forbud mod tobaksreklame, forbud mod salg af tobaksvarer til personer under 16 år og forbud mod salg af tobaksvarer fra automater.

Den islandske lov indeholder også bestemmelser om finansiering af tiltag til bekæmpelse af tobaksskaderne. Staten er forpligtet til at yde 2 promille af den totale omsætning af tobaksvarer til sådant arbejde.

Desuden indeholder loven et særligt kapitel om begrænsninger i adgangen til tobaksrygning. Tobaksrygning er forbudt i lokaler, som er tilgængelige for publikum, med visse

undtagelser for restauranter og lignende. Steder, hvor rygning er forbudt, skal mærkes tydeligt. Rygning er ikke tilladt på skoler og i andre bygninger, der er tiltænkt børn under 16 år, og i sundhedscentre.

Institutionens leder kan imidlertid tillade rygning i den del af bygningen, som er særligt forbeholdt personalet.

På sygehuse kan rygning kun tillades på særlige steder, hvor den ikke kan skade ikke-rygere. Rygning er også forbudt i offentlige befordringsmidler, men med visse undtagelser for international flytransport.

Sverige

I Sverige er der ikke vedtaget særlige love om passiv rygning. »Arbeterskyddsstyrelsen« og Socialstyrelsen har efter pålæg fra regeringen udarbejdet råd og anbefalinger om begrænsning af tobaksrygning i lokaler, som er af fælles karakter. Disse almene råd har det sigte, at ingen mod sin vilje skal behøve at blive udsat for ubehag eller sundhedsfare p.g.a. rygning i områder, hvor både rygere og ikkerygere har ret eller grund til at færdes.

Adgang til rygning på arbejdspladsen afgøres gennem demokratiske afgørelser via »verneombud« og arbejdsmiljøudvalg. Socialstyrelsen og »Arbeterskyddsstyrelsen« anbefaler begrænset tobaksrygning.

Sommeren 1983 blev der udgivet en oversigt over svenske hoteller, pensionater og restauranter, hvor man kunne spise og bo røgfrit. Denne »Rigsguide« blev til efter et samarbejde mellem frivillige ikkerygerforeninger og hotel- og restaurationsorganisationer. Formålet med denne guide var i første række at invitere hotel- og restaurationssektoren til at informere om, hvad der fandtes af røgfri miljøer. Det var desuden et formål, at flere miljøer skulle blive røgfri.

I Sverige er det totale antal af rygere også gået ned, men samtidig er der sket en forandring i fordelingen mellem mænd og kvinder samt en vis aldersforskydning. Det er særligt yngre kvinder, der udgør et stigende antal rygere. I sundhedstjenesten begynder man at mærke positive forandringer. F.eks. er lungekræft ved at blive mindre almindeligt blandt mænd.

Israel

I Israel blev der den 4. august 1983 vedtaget en lov om begrænsning af rygning på offentlige steder. Den gælder for biografteatre, koncerthaller, operaer, mødelokaler, undervisningsrum, sundhedsinstitutioner, apoteker, biblioteker, skoler, elevatorer, busser, minibusser og hyrevogne. På sådanne steder er det – med nogle undtagelser – forbudt at ryge og holde en tændt cigaret, cigarillo, cigar eller pipe. Der skal opstilles skilte med »rygning forbudt«.

Italien (Redegørelse af 23. juli 1986 fra den norske ambassade i Rom).

Den (nu afgåede) italienske regering lagde den 15. juni 1986 et forslag frem som har til hensigt at reducere rygningen i Italien. Lovforslaget sigter først og fremmest mod at regulere rygning i offentlige lokaler. Forslaget går videre ind for reklameforbud, mærkning af tobaksvarer samt forbud mod salg til personer under 16 år.

Lovforslaget lægger bl.a. op til rygeforbud i:

- alle private og offentlige sygehuse og sundheds/behandlingshjem. Det eneste, der er undtaget denne regel i disse institutioner, er venturum, reserveret for rygere;
- alle undervisningsinstitutioner med undtagelse af lokaler, som er reserveret for rygere;
- alle offentlige transportmidler, inkl. nationale flyruter. Forbudet gælder også for

områder indendørs på jernbanestationer, flypladser, havne og undergrundsstationer. Kun områder, forbeholdt rygere er undtaget fra forbudet;

- i lukkede arbejdsrum, private såvel som offentlige, hvor der arbejder mere end én person, med undtagelse af lokaler reserveret til rygere.
- offentlige kontorer, der er åbne for publikum.

Reklameforbudet vil også gælde hel eller delvis gengivelse af varemærker eller symboler for røgvarer.

Brud på rygeforbudet kan føre til bøder fra ITL 15.000 til 45.000 (N.kr. 75–225). For brud på loven om mærkning af tobaksvarer kan man idømmes bøder i en størrelsesorden 10–100 mill. lire (N.kr. 50.000–500.000), mens man for salg af røgvarer til personer under 16 år ligeledes kan idømmes bøder i en størrelsesorden 100.000–500.000 lire (kr. 500–2.500).

Lovforslaget udløste bred omtale i de fleste italienske aviser. Undersøgelser, baseret på meningsmålinger, viste, at kun 1/3 af italienerne over 15 år ryger dagligt. Meningsmålingerne viste også et solidt flertal for de fleste af forslagene i lovudkastet.

Med den nuværende politiske krise er det umuligt at sige, hvornår forslaget måtte blive behandlet. Lovbehandlinger er desuden normalt en nok så langvarig proces, så man kan roligt regne med, at der vil gå endnu en tid, før forslaget evt. bliver vedtaget.